

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ЛІТЕРАТУРИ ТА ЛІТЕРАТУРНОЇ КРИТИКИ

DOI 10.32342/2523-4463-2017-0-13-8-13

УДК 821.161.2:82-1

С.С. ЖУРАВЛЬОВА,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри української літератури та компаративістики
Бердянського державного педагогічного університету

УКРАЇНСЬКА ПОЕЗІЯ ДОБИ БАРОКО В ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧОМУ ДИСКУРСІ ІВАНА ФРАНКА: ПОГЛЯД З ПЕРСПЕКТИВИ СУЧАСНОЇ МЕДІЄВІСТИКИ

У статті розкривається специфіка розуміння Іваном Франком української літератури XVII–XVIII ст. з урахуванням еволюції поглядів національної медієвістики. Обґрунтовується хибність висновків, зроблених ученим щодо поетичних творів доби бароко як позбавлених художньої цінності, а тому вартих уваги лише істориків, а не літературознавців. Зауважується, що переважна більшість барокових віршів розглядається Іваном Франком з метою публікації та популяризації. Простежуються певні ознаки тенденційності й упередженості в оцінці Іваном Франком поетичних творів доби бароко.

Ключові слова: Іван Франко, українська поезія XVII–XVIII ст., доба бароко, медієвістичні студії.

Напрацювання Івана Франка в галузі літературознавства й досі користуються популярністю серед українських філологів. Варто згадати хоча б хрестоматійну студію «Із секретів поетичної творчості», якій відводиться важливе місце в багатьох авторських курсах «Вступу до літературознавства» чи «Теорії літератури», що викладаються в українських ВНЗ. Визначною заслугою Івана Франка є також дослідження й популяризація української літератури X–XVIII ст. Однак сучасні дослідники багато в чому можуть не погодитися з класиком. Згадаймо хоча б заперечення Іваном Франком розвитку української літератури за часів пізнього середньовіччя, окреслене як *«абсолютна люка в духовному житті, 300-літній занепад усякої духовної праці, всякої літературної творчості»* [1, с. 216], або ж оцінку поетичної творчості Григорія Сковороди (*«взагалі вартість його віршів дуже мінімальна»* [2, с. 257]), та й загалом його доволі скептичне ставлення до літератури, твореної викладачами й випускниками Києво-Могилянської академії, *«котра витиснула свою характерну ціху на писаннях усіх своїх учеників»* [3, с. 58] – *«заглиблення в академічну схоластику»* [1, с. 309]. Сучасний дослідник-медієвіст навряд чи погодиться із думкою, що Феофан Прокопович спромігся *«проламати сю схоластичну скаралущу і дійти реального світогляду»* [1, с. 311]. Проте саме Іван Франко представив широкому загалу постать Івана Вишенського; йому ж належить і низка студій, присвячених українській бароковій поезії. Отже, незаперечною є визначальна роль Івана Франка у формуванні української школи медієвістики.

Погляди Івана Франка на українську літературу X–XVIII ст. вже неодноразово ставали об'єктом уваги літературознавців, що сприяло появі окремих студій з цієї проблеми (П. Білоус, М. Гнатюк, С. Джафарова (Борщ), Б. Криса, В. Микитась, В. Соболев та ін.). До думки Івана Франка часто звертаються і при написанні дисертацій з давньої української літератури, оскільки у його досить розлогіх і часом оглядових студіях згадується більшість письменників

X–XVIII ст. Мабуть, без перебільшення можна сказати, що ім'я Івана Франка фігурує майже в кожній дисертації, присвяченій давній українській літературі (і автор цієї розвідки не є винятком [4, с. 18, 35]). Дисертантів зазвичай цікавить, що саме сказав учений про котрогось із давніх письменників чи їхні твори, де про це згадав. Зокрема Іван Франко значну увагу приділив віршописанню барокової доби. Його зацікавлення тогочасною поезією влучно охарактеризувала Б. Криса: «Як дослідник, І. Франко намагався виявити джерела внутрішньої динаміки розвитку поезії. Як поет, він шукав тут щирості й поетичної пластики» [5, с. 6]. Тож цікавими та актуальними є питання функціонування барокової поезії в літературознавчому дискурсі Івана Франка і придатності його напрацювань у галузі сучасної бароківістики як однієї із закладених ним «методологічних засад вивчення давньоукраїнського письменства» [6, с. 383]. Одряду завважу, що означення «барокова» використано у статті умовно, оскільки в часи Івана Франка цим терміном українські літературознавці ще не оперували, а також для зручності прочитання сучасними реципієнтами.

Найперше, що впадає в око читачеві Франкових студій, – абсолютне неприйняття барокового світогляду з його динамічністю, гіперболізацією та антитетикою. Іван Франко, який у своїх філософських поезіях та поемах окреслює концепцію «цілого чоловіка» [7, с. 32], тобто пропагує неоромантичний культ сильної людини, не помічає, що барокові поети так само на перший план висувують особистість, здатну до самозречення, причому на користь політичної та релігійно-освітньої сфер українського життя. Незауваженим залишається те, що барокові поети перебували у вирі суспільно-політичних реалій свого часу й вбачали соціокультурні потреби України в сильному володарі на політичній арені та духовно-мудрому провідникові Церкви, здатних консолідувати українців в умовах політично-культурно-релігійних конфронтацій. Іван Франко прагне віднайти в барокових віршах «доволі виразний образ ... внутрішнього "я" [поета. – С. Ж.] і його часу [8, с. 172]. Утім, пропагована естетикою бароко ідея самозречення як служіння Богові та людям якраз умотивовує відсутність проявів авторського «я» у віршах духовно-релігійного, метафізичного чи суспільно-політичного змісту. Ця риса, що веде свій початок від поцінованої Іваном Франком киеворуської літератури, залишається поза його увагою при студіюванні барокової поезії. Так само, як і те, що «духовні вірші» неабияк передають тогочасний стан релігійно-освітнього буття українців.

Іван Франко, аналізуючи барокову поезію, припустився прикрої помилки. Він не вважає за потрібне звернутися до барокових поетик і риторик, які й визначали правила для написання поетичних творів, зокрема: «...українські віршописці XVI–XVIII в. мали перед очима майже виключно польські взірці; ті теоретичні уваги про просодію і віршування, які знаходимо в старих українських граматиках, узяті з інших граматик, що служили взірцями для наших, і звичайно зовсім не відповідали дійсному віршуванню і не мали на нього ніякого впливу» [9, с. 55]. Таке нехтування вивченням барокової поетичної теорії призводить до того, що лірика у студіях Івана Франка постає епічною поезією (наприклад, ліричні пісні пізнього бароко створені «в епічному тоні» [1, с. 360]). Дослідник не сприймає характерну рису бароко – порівняння з античними героями [1, с. 275]. Наприклад, критиковано ним «Вірші на жалосний погреб гетьмана Сагайдачного» Касіяна Саковича як твір за змістом «убогий», зокрема й через те, що в одному з віршів «рівняється Сагайдачний з Леонідом, королем спартанським» [1, с. 275]. Не сприймає Іван Франко і схильність барокових поетів до «самохвальства» як «однієї з рис самоусвідомлення творчої особистості» [10, с. 38], хоча ця тенденція зумовлена тяглістю українських традицій і яскраво представлена в середньовічних творах. Вірші ж Симеона Полоцького і Лазаря Барановича взагалі підпадають парадоксальній оцінці: «мали метою витіснити світські пісні з уживання українців» [9, с. 54]. Зауважу, що досить складно уявити вірші з «Псалтирі рифмотворної», «Вертограду многоцвітного» чи «Рифмологіону» Симеона Полоцького або ж, наприклад, польськомовну агіографічну поезію Лазаря Барановича як народні пісні.

Поети XVII–XVIII ст. перебували у перманентному пошуку нових жанрових форм, зумовленому однією з найважливіших ознак стилю бароко – динамічністю, потребою у постійних змінах. Іван Франко у своїх студіях мало приділяє уваги жанровому розмаїттю барокових віршів. Серед жанрових різновидів, які він згадує, бачимо «історичні вірші» [1,

с. 249) («*вірші історичного змісту*» [9, с. 56]), («*вірші і пісні ... козацькі*» [1, с. 361], («*віршові панегирики*» [1, с. 273], («*віршовані ляменти*» [1, с. 277], («*рождественські декламації*» [1, с. 274], («*вірші різдвяні і пасхальні*» [1, с. 357], («*духовні пісні*» [1, с. 327], («*духовну віршу*», («*духовну й церковну поезію*» [11, с. 126], («*пісні церковно-релігійні*» [11, с. 142], («*вірші нищенські*» [1, с. 349], («*віршовані новели та сатири*» [1, с. 361], («*віршу-сатиру*» [9, с. 53], («*віршоване оповідання*» [9, с. 54], («*вірші світського змісту*» [9, с. 54], («*ліричні пісні*» [1, с. 360], («*любовні пісні*» [9, с. 56]. Вірші о. Віталія І. Франко називає запозиченими термінами – «*Spruchdichtung*» або «*Fraszka*» [8, с. 158–159]. Уживаючи ці терміни на означення віршів барокової поезії, Іван Франко не виокремлює певні ознаки для їх характеристики, як і не вказує чітких меж для розрізнення дотичних жанрових різновидів, як-от «*духовна*», «*церковна*» чи «*релігійна*» поезія.

Формі віршів Іван Франко не надає жодного значення. Якщо, за спостереженням О. Купчинського, Іван Франко «у процесі дослідження писемної спадщини Київської Русі на перше місце висуває питання про зовнішню і внутрішню критику джерела, а також взаємодії у ньому змісту і форми» [12, с. 129], то барокові вірші найчастіше не розглядаються ним з такої перспективи. Наведений вище перелік жанрових визначень, ужитих ученим, засвідчує, що за основу для класифікації він брав переважно тематичний рівень. Для Івана Франка важливим є зміст віршів, а не їх форма. Б. Криса слухаю з цього приводу зауважує, що для дослідника основним критерієм високого поцінювання барокових віршів стають висвітлені у них «проблеми, пов'язані із соціальною функцією» цих творів, «з авторитетом письменника, відображенням реальних людських почуттів, викликаних характером часу й конкретними історичними подіями» [10, с. 37]. Найперше його цікавили твори духовно-морального змісту: вірші з «*Богогласника*» як наслідок «*довгого і інтересного творчого процесу*» [1, с. 326] і як відтворення «*того стану, в якому найшлася наша інтелігенція, а особливо наше духовенство в XVII і XVIII вв.*» [11, с. 142]; поезія з «*Діоптри*» о. Віталія, зокрема тим, що «*обіймає ширший обсяг людського життя, обертається не тільки до монахів, але й до світських людей*», а також тим, що є однією з найперших спроб українського віршування [8, с. 158–159]. Вірші Климентія Зіновієва та Григорія Сквороди привабили Івана Франка найперше тим, що репрезентували, на його думку, феномен «*мандрованих віршарів українських XVIII віку*» і зародження типу «*новочасного письменника*» [1, с. 362]. Власне, ці твори оминула доля бути означеними Іваном Франком як «*наскрізь шаблонні й імперсональні*» [1, с. 285]. Більшість барокових поетів (зокрема Кирила Транквіліона Ставровецького, Лазаря Барановича, Іоана Максимовича) різко критиковано дослідником через те, що їх вірші позбавлені «*хоч би лише якоїсь власної думки*» [1, с. 283], а самі митці «*відвертають свою увагу від біжучих питань життя, тонуть в односторонній книжності*» [1, с. 309], «*застрягли з вухами в мертвім схоластицизмі, в повній бездіяльності ума й серця, в повній безкритичності думки*» [1, с. 311].

Впадає в око ще одна деталь: Іван Франко у «Плані викладів історії літератури руської» декларує культурно-історичний метод для своїх досліджень, проте, як виявляє прочитання його студій, залучає й критично-естетичний метод, до якого ставився вкрай упереджено через те, що його використовували найперше для «*класифікації творів літератури*» [3, с. 35]. Певно, таке неузгодження можна пояснити тим, що дослідник перебував у пошуку «відповідних критеріїв для оцінки пам'яток минулого» [10, с. 37]. Можливо, прагнення відійти від критично-естетичної школи тогочасного літературознавства і є однією з причин нехтування формальними ознаками барокових віршів як високохудожніх зразків української літератури.

Як бачимо, Іван Франко абсолютно не сприймає барокову естетику і часто намагається у творах тієї доби відшукати реалістичні риси, що засвідчують особливості життя посполитого люду («*життєвого, конкретного елементу*» [1, с. 279]). Простежується певна тенденційність та упередженість в оцінці Іваном Франком поетичних творів доби Бароко. Він намагався застосувати до барокових творів власну поетичну теорію і не вважав за потрібне жанрово класифікувати ті барокові вірші, які його не приваблювали за своїм змістовим наповненням. «Вірші нищенські» (першою чергою різдвяні й великодні вірші-трагедії та вірші-орації) є для нього цінними насамперед тому, що постають зразками літератури, яка «*навіяна в значній часті новим духом, більш індивідуальна і свободна від шаблонів, зло-*

жена далеко живішою мовою» і має життєвий зміст [1, с. 348–349]. Саме тому поезія низового бароко є «для історика літератури далеко цікавіша» [1, с. 348]. Церковну поезію сприймає, як і ми сьогодні, – нехудожній твір суто обрядового призначення: «*витвір штучний..., приновлений до цілі систематизованого вже і спеціалізованого богослужіння*» [11, с. 127]. Мистецьку цінність віршів, написаних поетами Києво-Чернігівської літературної школи, Іван Франко заперечує як породження шкільної схоластики. Основною заувагою до них стає «*відчуженість тих віршів від життя і правдивої штуки*» [1, с. 333]. Дослідник, з прикрістю характеризуючи стиль барокових ляментів і панегіриків як «*напущений, повний міфологічних алюзій і складних слів*», все ж тішиться, що в Україні ці жанри не набули такої популярності, як у Польщі: «*коли й було у нас те лихо, то було в невеликім розмірі і не таке пустословне, як польське*» [1, с. 278]. Зауважу, що з цим висновком Івана Франка не погодиться, мабуть, жоден сьогочасний дослідник-бароковіст, оскільки популярні в Україні кінця XVI–XVIII ст. панегіричні вірші є не менш популярними сьогодні як об'єкти філологічних студій.

Переважна більшість барокових віршів розглядається дослідником з метою публікації та популяризації. В останньому випадку Іван Франко чинить так само, як і при студіюванні середньовічних пам'яток: «*складає огляд джерел, описує пам'ятки*», «*включає їх у лекційну програму, публічні виступи та диспути, постійно рецензує джерелознавчі праці*» [12, с. 132], «*подає повний палеографічний опис пам'ятки, широкі бібліографічні дані про неї*», наводить «*широкі коментарі, в яких згадуються наукові праці, присвячені вивченню цієї пам'ятки*» [13, с. 165–166]. Загалом, Іван Франко аналізує барокові тексти в рамках тогочасної традиції, а саме детально описує стародруки й переказує їх зміст. До багатьох барокових віршів Іван Франко ставиться так само, як висловився про «*Лямент острозьких міщан*»: «*Поемка, важна з історичного погляду для вияснення факту, з літературного боку дуже слаба і многословна...*» [1, с. 279]. Вірші, написані поетами, причетними до Києво-Могилянської академії, на думку Івана Франка, «*не мають ніякої літературної вартості*» [1, с. 311] через церковнослов'янську мову, а також «*нереальність і абстрактність композицій, балакучість у злучі з невмінням висловити найзвичайнішу річ простою і ясно*» [1, с. 332–333]. Загалом, вражає різко негативне ставлення Івана Франка до барокової поезії у порівнянні із захопленням середньовічною літературою. Найбільшою ж критики зазнає в студіях Івана Франка поезія зрілого і пізнього бароко.

Наостанок зауважу, що ця студія не має на меті нівелювати науковий доробок Івана Франка в галузі літературної медієвістики, адже саме йому завдячуємо збереженням та оприлюдненням багатьох творів. Проте сьогочасному медієвісту-початківцю треба мати на увазі, що барокова естетика залишилася «загадкою» для дослідника межі XIX–XX ст. Отже, напрацювання Івана Франка з літератури доби бароко сьогодні придатні переважно для екскурсів, присвячених історії досліджуваного питання.

Список використаних джерел

1. Франко І. Історія української літератури. Часть перша. Від початків українського письменства до Івана Котляревського / І. Франко // Зібрання творів: у 50 т. – К.: Наукова думка, 1983. – Т. 40. – С. 7–370.
2. Франко І. Нарис історії української літератури до 1890 р. / І. Франко // Зібрання творів: у 50 т. – К.: Наукова думка, 1984. – Т. 41. – С. 194–470.
3. Франко І. План викладів історії літератури руської. Спеціальні курси. Мотиви // Зібрання творів: у 50 т. – К.: Наукова думка, 1984. – Т. 41. – С. 24–73.
4. Журавльова С.С. «Алфавит собранный, рифмами сложенный...» архієпископа Іоана Максимовича як явище агіографічної літератури українського бароко: дис. ... канд. філол. наук / С.С. Журавльова. – Харків, 2010. – 195 с.
5. Криса Б. Пересотворення світу. Українська поезія XVII–XVIII століть / Б. Криса. – Львів: Свічадо, 1997. – 215 с.
6. Соболь В. Іван Франко – дослідник давньої української літератури / В. Соболь // Іван Франко: дух, наука, думка, воля: матеріали Міжнарод. наук. конгресу, присвяч. 150-річчю від дня народження І. Франка. – Львів: Видавництво ЛНУ ім. І. Франка, 2008. – Т. 1. – С. 376–385.

7. Тихолоз Б. «Цілий чоловік» в етико-антропологічній концепції І. Франка / Б. Тихолоз // Слово і час. – 1999. – № 2. – С. 32–34.

8. Франко І. Забутий український віршописець XVII віку / І. Франко // Зібрання творів: у 50 т. – К.: Наукова думка, 1981. – Т. 31. – С. 156–172.

9. Франко І. В.Н. Перетц. Малорусские вирши и песни в записях XVI–XVIII в. / Іван Франко // Зібрання творів: у 50 т. – К.: Наукова думка, 1982. – Т. 33. – С. 51–56.

10. Криса Б.С. Інтерпретація української поезії XVII–XVIII ст. у науковій та художній спадщині Івана Франка / Б.С. Криса // Іван Франко і світова культура: матеріали Міжнар. симпозиуму ЮНЕСКО: у 3 кн. – К.: Наукова думка, 1990. – Кн. 2. – С. 37–39.

11. Франко І. Духовна й церковна поезія на Сході й на Заході / І. Франко // Зібрання творів: у 50 т. – К.: Наукова думка, 1983. – Т. 393. – С. 126–143.

12. Купчинський О.А. Давньоруські писемні пам'ятки як об'єкт дослідження і джерело творчості Івана Франка / О.А. Купчинський // Іван Франко і світова культура: матеріали Міжнар. симпозиуму ЮНЕСКО: у 3 кн. – К.: Наукова думка, 1990. – Кн. 2. – С. 129–132.

13. Гринчишин Д.Г. Давні писемні пам'ятки в науково-дослідницькій та художній практиці Івана Франка / Д.Г. Гринчишин // Іван Франко і світова культура: матеріали Міжнар. симпозиуму ЮНЕСКО: у 3 кн. – К.: Наукова думка, 1990. – Кн. 2. – С. 165–168.

References

1. Franko, I. *Istoriia ukrains'koi literatury. Chast' persha. Vid pochatkiv ukrains'koho pys'menstva do Ivana Kotliarevs'koho* [History of Ukrainian literature. Part One. From the beginning of Ukrainian Literature to Joan Kotliarevskyi]. *Zibrannia tvoriv: u 50 t.* [Collected works: in 50 vol.]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1983, vol. 40, pp. 7-370.

2. Franko, I. *Narys istorii ukrains'koi literatury do 1890 r.* [Essay on the History of Ukrainian Literature to 1890]. *Zibrannia tvoriv: u 50 t.* [Collected works: in 50 vol.]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1984, vol. 41, pp. 194-470.

3. Franko, I. *Plan vykladiv istorii literatury rus'koi. Spetsial'ni kursy. Motyvy* [Plan presentation of Ruses' literary history. Special courses. Motives]. *Zibrannia tvoriv: u 50 t.* [Collected works: in 50 vol.]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1984, vol. 41, pp. 24-73.

4. Zhuravl'ova, S.S. *"Alfavyt sobrannyj, ryfmamy slozhennyj..." arkhiepyskopa Ioana Maksymovycha iak iavysche ahiohrafichnoi literatury ukrains'koho baroko.* Diss. cand. philol. nauk ["The Alphabet Gathered and Arranged with the Rhyme..." of Archbishop Joan Maksymovych as the phenomenon of hagiographical culture of the Ukrainian baroque. Cand. philol. sci. diss.]. Kharkiv, 2010, 195 p.

5. Krysa, B. *Peresotvorennia svitu. Ukrains'ka poeziiia 17-18 stolit'* [Rebirth of the world. Ukrainian poetry of seventeenth and eighteenth centuries]. Lviv, Svichado Publ., 1997, 215 p.

6. Sobol', V. *Ivan Franko – doslidnyk davn'oi ukrains'koi literatury. Ivan Franko: dukh, nauka, dumka, volia: materialy Mizhnarod. nauk. konhresu, prysviach. 150-richchiiu vid dnia narodzhennia I. Franka* [Joan Franko: spirit, science, thought, will. Materials of Int. Science Congress dedicated to the 150th anniversary of Joan Franko]. Lviv, Vydavnytstvo LNU im. I. Franka Publ., 2008, vol. 1, pp. 376-385.

7. Tykholoz, B. *"Tsilyj cholovik" v etyko-antropolohichnij kontseptsii I. Franka* ["Whole man" in ethical and anthropological conception of Joan Franko]. *Slovo i chas* [Word and Time], 1999, no. 2, pp. 32-34.

8. Franko, I. *Zabutyj ukrains'kyj virshopysets' 17 viku* [Forgotten Ukrainian poet of seventeenth century]. *Zibrannia tvoriv: u 50 t.* [Collected works: in 50 vol.]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1981, vol. 31, pp. 156-172.

9. Franko, I. V.N. *Peretts. Malorussskye vyrshy y pesny v zapysakh 17-18 v.* [Malorussskye verses and songs in notations of the sixteenth to the eighteenth century]. *Zibrannia tvoriv: u 50 t.* [Collected works: in 50 vol.]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1982, vol. 33, pp. 51-56.

10. Krysa, B.S. *Interpretatsiia ukrains'koi poezii 17-18 st. u naukovij ta khudozhnij spadschyni Ivana Franka. Ivan Franko i svitova kul'tura: materialy Mizhnar. sympoziumu YuNESKO: u 3 kn.* [Joan Franko and World Culture: Materials of Intern. UNESCO symposium: in 3 books]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1990, b. 2, pp. 37-39.

11. Franko, I. *Dukhovna j tserkovna poeziia na Skhodi j na Zakhodi* [Religious and church poetry in the East and the West]. *Zibrannia tvoriv: u 50 t.* [Collected works: in 50 vol.]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1983, vol. 39, pp. 126-143.

12. Kupchyns'kyj, O.A. *Davn'orus'ki pysemni pam'iatky iak ob'iekt doslidzhennia i dzherelo tvorchosti Ivana Franka. Ivan Franko i svitova kul'tura: materialy Mizhnar. sympoziumu YuNESKO: u 3 kn.* [Joan Franko and World Culture: Materials of Intern. UNESCO symposium: in 3 books]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1990, b. 2, pp. 129-132.

13. Hrynchyshyn, D.H. *Davni pysemni pam'iatky v naukovo-doslidnyts'kij ta khudozhnij praktytsi Ivana Franka. Ivan Franko i svitova kul'tura: materialy Mizhnar. sympoziumu YuNESKO: u 3 kn.* [Joan Franko and World Culture: Materials of Intern. UNESCO symposium: in 3 books]. Kyiv, Naukova dumka Publ., 1990, b. 2, pp. 165-168.

В статье раскрывается специфика понимания Иваном Франко украинской литературы XVII–XVIII вв. с учетом эволюции взглядов национальной медиевистики. Обосновывается ложность выводов, сделанные ученым относительно поэтических произведений эпохи Барокко как лишенных художественной ценности, а потому достойных только историков, а не литературоведов. Отмечается, что подавляющее большинство барочных стихов рассматривается Иваном Франко с целью публикации и популяризации. Прослеживаются определенные признаки тенденциозности и предвзятости в оценке Иваном Франко поэтических произведений эпохи барокко.

Ключевые слова: Иван Франко, украинская поэзия XVII–XVIII вв., эпоха барокко, медиевистические исследования.

The article deals with the specifics of Joan Franko's understanding Ukrainian literature of the seventeenth to the eighteenth centuries taking into account the evolution of the views of medieval studies. It was determined false conclusions of scientist reached about the Baroque poetry as devoid of artistic value, and therefore worthy of attention only historians, not literature. Is observed that most of baroque poems by Joan Franko considered for publication and promotion. The article traces certain characteristics of tendentiousness and partiality in the assessment of Joan Franko's Baroque poetry.

Key words: Joan Franko, ukrainian poetry of the seventeenth to the eighteenth centuies, the Baroque epoch, medieval studies.

Одержано 21.11.2016